

buďou rozvrženy a věřitelům přikázány nejen nejvyšší podání za nemovitosti, nýbrž současně s ním i požární náhrady, nebyli účastníci zvaní k rozvrhu nejvyššího podání zpraveni, takže nemohli předem s okolností tou počítati a podle toho se zařídit, a nebyl též, ač měl, poněvadž šlo, pokud jde o rozvrh požárních náhrad, o řízení nesporné, souhlas účastníků k postupu tomu předem vyžádán (§ 41 písm. g) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Právem proto vytýká stěžovatel tuto váhu jako zmatečnost, neboť hypotekární věřitelé nebyli takto o zamýšleném rozvrhu požárních náhrad za shořelé stavení vůbec vyrozuměni a slyšeni, čímž se stalo, že stěžovatel nebyl účasten jednání o rozvrhu těchto náhrad a byla tímto nezákonným postupem porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím (§ 41 písm. g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.). Při tom jest nerozhodno, že stěžovatel o rozvrhovém roku včas byl vyrozuměn, neboť právě obsah vyrozumění byl nedostatečným, an označoval jen rozvrh nejvyššího podání docíleného při exekuční dražbě, nikoli však rozvrh požárních náhrad, které ani nebyly předmětem exekučního řízení. (Nárok na jejich vydání z deposita byl ve prospěch stěžovatele zabaven teprve den po vydání rozvrhového usnesení ze dne 26. října 1933 usnesením okresního soudu v T. ze dne 27. října 1933.) Požární náhrady ani do exekuční podstaty nepatřily, byvše podle § 1425 obč. zák. složeny do soudní schránky, a mohlo se jejich rozdělení v řízení nesporném státi jen za souhlasu všech účastníků, který však nebyl ani v tomto případě vyžádán. Bylo proto zrušiti usnesení nižších soudů, jakož i provedené zmatečné rozvrhové řízení (§ 43 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.) a uložití prvému soudu, by nařídil znova rozvrhový rok a podle jeho výsledků nové rozvrhové usnesení vydal (§ 43 odst. (3) cit. zákona a rozh. 7329 sb. z. a n.).

Čís. 13337.

Termínové obchody s obilím jsou neplatné, i když byly uzavřeny v cizině.

Na tom nemění nic předpis zákona ze dne 15. února 1922, čís. 69 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv I 1184/32.)

Žalující Liverpoolské bankovní komisionářství domáhalo se na žalovaném zaplacení hotových výloh, jež za žalovaného učinilo při termínových obchodech s obilím na cizozemských bursách. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Rozlišovati termínové obchody s obilím na obchody, které jest považovati za obchody bursovní, a obchody, které nemají té vlastnosti, nemá významu, any podle platného práva jsou zakázány termínové obchody s obilím na burse i mimo bursu, jak je patrné v ustanovení §§ 10 a 11, 12 zák. čís. 10/1903 a § 4 nař. čís. 78/1903; žalující strana sama tvrdila a bylo také zjištěno, že šlo o předprodeje pšenice na burse, a podle podmínek a zvyklostí na burse. Obchody tyto spadají tedy pod zákaz podle řečených předpisů a jsou neplatné. Okolnost, že šlo o obchody na cizo-

zemských bursách a podle pravidel cizozemských burs, jest pro posouzení otázky jejich platnosti bez významu; zákaz je vysloven všeobecně a judikatura zastává názor, že postiženy jsou zákazem i obchody v cizině uzavřené. Poukazuje se tu na rozhodnutí čí. 6124, 6971, 7490, 8349, 10.636, 10.781 sb. n. s. Zákon z roku 1922, který v § 18 zakazuje termínové obchody na Slovensku a v Podkarpatské Rusi nemění nic na posouzení věci, byťť zákonem tím zakázáno to, co platí v historických zemích za zakázáno již zákonem z roku 1903.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Provádějíc dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (čí. 4 § 503 c. ř. s.) stojí sice dovolatelka na stanovisku, že se příkazy žalovaného ze dne 29. května 1929 a 22. června 1929 týkaly termínových obchodů s obilím v cizině, ale má za to, že takové obchody nejsou neplatné, a že zákaz vyslovený v § 10 zákona čí. 10/1903 ř. z. se na ně nevztahuje, poněvadž šlo o obchody uzavřené v cizině (ve Winnipegu a Liverpoolu). Že názor dovolatelky je nesprávný, vyložil již odvolací soud poukávav k dosavadní praxi nejvyššího soudu, uváděje četná jeho rozhodnutí, v nichž tato otázka byla zevrubně probrána, a od kteréžto praxe nemá dovolací soud příčiny se odchýliti. Marně se snaží dovolatelka zjednatí průchod svému názoru poukazem na zásady mezinárodního práva obsažené v §§ 36, 37 obč. zák., poněvadž připouští donucovací ráz záповědi termínových obchodů s obilím podle §§ 10, 12 zák. čí. 10/1903 ř. z. a nařízení z 3. dubna 1903 čí. 78 ř. z., v kterýchžto případech nelze ani použití cizozemského práva v otázkách, jež jsou řešeny v tuzemsku donucovacími předpisy, a jest se proto řídití jen tuzemským právem. Že se k podpoře dovolatelčina názoru nelze odvolávati na § 18 zákona z 15. února 1922 čí. 69 sb. z. a n., správně dovodil již odvolací soud, jehož důvody nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Čís. 13338.

Pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří (zákon ze dne 9. října 1924, čí. 221 sb. z. a n.).

Pojištění pro případ nemoci jest povinné a vzniká již ze zákona dnem, kdy pojištěnec začal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Pro porušení ohlašovací povinnosti nelze zaměstnavateli ukládati povinnost, aby nahradil pojištěnci dávky nemocenského pojištění, jež mu nemocenská pojišťovna odepřela poskytnouti.

Pojištěnka, jež porodila, má nároky jen proti nemocenské pojišťovně, nikoliv i proti zaměstnavateli, a to ani tehdy, nedostál-li zaměstnavatel své přihlašovací povinnosti.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv I 1414/32.)

Žalobkyně vyvozovala nárok na náhradu škody proti žalovanému z toho, že byla u něho zaměstnána jako hospodyně, že proto podléhala nemocenskému pojištění, že však žalovaný nedostál své povinnosti, aby